

de
Gouden
Kandelaar

OPDAT ZIJ ÉÉN ZIJN

Deel 2

T. Austin-Sparks

Aflevering 148

HOOFDSTUK VIJF

“En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen” (Ex. 25:8).

“Het woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond (getabernakeld), en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid” (Joh. 1:14).

Zoals we in het vorige hoofdstuk al gezien hebben, is de aanwezigheid van de Heer in ons persoonlijk leven, in ons gemeenteleven en in al het werk van de Heer, een zaak van het allergrootste belang. Ik denk dat we dat beseffen omdat we dit in ons gebed vaak noemen. We bidden elke dag dat de Here met ons zal zijn. Als we bij elkaar komen voor een samenkomst, bidden we dat ook. Als we bezig gaan met werk voor de Here bidden we ook dat de Here met ons zal zijn. Maar we beseffen amper dat wij ondanks al onze gebeden, Gods aanwezigheid niet kunnen bewerken. We kunnen dag en nacht bidden om de aanwezigheid van de Heer, en zelfs nachtbidstonden daarvoor hebben. En we denken misschien dat Gods aanwezigheid wel gegarandeerd is, omdat we er zo intensief voor bidden. Het is niet een kwestie van hoeveel we ervoor bidden. De aanwezigheid van de Heer hangt daarvan af of de situatie wel zo is dat de Heer kan komen. We kunnen bidden dat de Here aanwezig zal zijn, maar als de dingen niet in orde zijn, kan de Here niet aanwezig zijn. Nee, de tegenwoordigheid van de Heer hangt volledig af van de geestelijke toestand. In een bepaald opzicht is de Here niet met Zijn volk. De Here is alleen met Zijn Zoon. En voorzover de dingen overeenkomen met Christus is de Here aanwezig. Daar hangt het van af. Toen de Here Jezus zei: “Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden”, betekende dat niet dat overal waar een paar mensen bijeenkomen en zeggen: “We zijn hier in de naam van Jezus”, Hij er ook daadwerkelijk is. Iedereen kan dat zeggen. De hele christelijke wereld zegt dat. Jezus zei: “Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam”. *De naam van Jezus betekent alles wat Jezus is in Zichzelf.* De naam drukt alles uit wat Hij is. Alles wat Hij is voor God de Vader. En alles wat Hij is voor ons, namens Zijn Vader. Het is “vergaderd in de naam van Jezus”, er in binnengaan (Engels: into). Het betekent dat we zijn in wat Christus is.

Dat voert ons terug naar dat punt van de tegenwoordigheid van God

in de oudtestamentische tabernakel. We hebben in het vorige hoofdstuk gezien dat de Geest van God Bezaleël en Aholiab toeruste, zodat zij het model dat Mozes op de berg gezien had, konden uitwerken. Hierbij zijn drie aspecten. Daar is het model dat God heeft laten zien. In de tweede plaats zijn daar de mensen die het werk moeten doen. En tenslotte is er de Heilige Geest tussen het model en het volk in. De Heilige Geest legt Zijn hand op het model en Zijn hand op de mensen. En de Heilige Geest zorgt dat de mensen het model tot in de kleinste details uitwerken. Alles naar het model dat Mozes getoond werd.

Ziet u nu waarom de Heilige Geest de natuurlijke grond onder de voeten van de mensen wegneemt en hen op geestelijke grond zet? Zodat de mensen het werk van God niet met hun natuurlijke inzicht of natuurlijke kracht gaan doen. Het werk van God moet door de wijsheid en de kracht van de Heilige Geest gedaan worden. Eén van de dingen die we zo verschrikkelijk moeilijk leren in het werk van God is dat God niets overlaat aan het eigen oordeel van de mens. Ik vraag me af hoeveel van ons die les werkelijk geleerd hebben.

Sommigen van ons hadden aanvankelijk het idee dat ze geroepen werden in het werk van de Heer. Misschien was dat idee wel heel goed. En we hadden ook een idee wat het werk van de Heer inhield. En toen gingen we aan de slag. Met heel ons hart en al onze krachten gingen we Gods werk doen. Wij organiseerden het werk en de mensen. We stelden de een aan voor dit werk en een ander voor dat. Wij waren als de algemeen directeur van een groot bedrijf. En jarenlang waren er weinig echte geestelijke resultaten. De vrucht van al dit werk was geestelijk gesproken maar weinig. Misschien hebben we grote dingen opgebouwd. De mensen om ons heen zeiden: “Dat is een succesvol werk.” Maar als we nu terugkijken, zien we hoe arm het was wat de geestelijke waarde betreft. Het zit hem niet in het aantal mensen. Het zit hem niet in de hoeveelheid werk. Het zit hem niet in een prachtige organisatie. Het gaat er alleen om hoeveel de Heer erin is. En het is beter iets kleins te hebben met de volheid van de Heer erin, dan iets heel groots met maar weinig van de Heer.

Bezaleël en Aholiab kregen inzicht van de Geest. Dat is van groot belang. De Heilige Geest is heel precies in het werk van God. Wat konden we ons veel problemen en tijd besparen als we werkelijk door de Geest geleid zouden worden bij alles wat we doen.

Ik zal u een illustratie uit mijn ervaring geven. Jaren geleden, toen de Heer iets aan het doen was – en het was werkelijk de Heer die het deed – kwam er een man naar me toe en zei: “Ik geloof dat dit het werk van God

is.” Hij kwam naar de samenkomsten en bad in de bidstond. Hij was iemand die gewend was geweest in verschillende plaatsen te spreken. Ik dacht op een bepaald moment: Het lijkt me een goede zaak om deze broeder in het werk te betrekken. En dus vroeg ik hem om te spreken. En dat deed hij. Toen vroeg ik hem weer en langzamerhand maakte hij deel van het werk uit. Maar toen kwam het moment dat ik me realiseerde dat deze broeder niet dezelfde visie had. Wij die in dat werk van God betrokken waren, waren door een diepe ervaring heengegaan. We hadden heel reëel iets van het werk van het kruis leren kennen. Het kruis had al onze oude ideeën over prediking en organisatie afgebroken. Deze lieve broeder had dat nooit meegemaakt. Hij was niet met het werk vergroeid; hij was van buitenaf toegevoegd. De werkelijke basiservaring ontbrak hem. Hij was dus een prediker en bijbelleraar. Maar de tijd kwam, jaren later, dat ik moest zeggen: “Ik heb een grote fout gemaakt toen ik die broeder bij het werk betrok.” En de dag kwam dat hij ons verliet. Hij probeerde iets anders te beginnen. En hoewel we hem nog steeds liefhadden en veel van de Heer in hem zagen, veroorzaakte het nogal wat problemen en moeilijkheden onder ons dat hij betrokken was geweest bij het hart van het werk. Toen hij wegging, betekende dat grote moeilijkheden.

Een tijd later kwam er een andere broeder. Dat was voordat ik mijn les geleerd had. Het was een lieve broeder, die werkelijk de Here liefhad. Hij was evangelist geweest en had ook wat bijbelonderricht gegeven. Maar hij was een eenzaam man. Op een dag kwam hij bij mij en zei: “Weet je, ik besef de noodzaak om deel uit te maken van iets anders. Ik heb om mijn bediening heen een groep mensen nodig die voor mij wil bidden als ik uitga en waar ik geestelijke gemeenschap kan vinden.” In mijn sympathie voor hem en in mijn verlangen een broeder te helpen, zei ik: “Broeder, we willen je geven wat je nodig hebt. We zullen om je heen staan. We zullen voor je bidden. Je zult je plaats onder ons vinden.” Hij was niet met ons vergroeid. Er is verschil tussen de vrucht die vanuit de wortel groeit en een vrucht die je aan de boom vastbindt. Die broeder was zeker niet fout. Maar de dag kwam dat het me erg speet dat ik hem binnengehaald had. Ook hij ging weg en probeerde iets anders op te zetten. En dat heeft ons veel problemen bezorgd. We hielden erg veel van hem en er was niets mis met hem.

Maar weet u, God was iets aan het doen. En degenen die daarmee verbonden waren, moesten van binnenuit komen. Je kunt niet zomaar je hand op mensen leggen, op deze en gene en zeggen: “Kom en sluit je bij ons aan. Kom bij ons werken.” Het werk van God is een organisme, geen

organisatie. En alles moet uit de wortel voortkomen. Ik hoop dat u begrijpt wat ik bedoel. Het is zo belangrijk dat alles in de Geest is en niet gebaseerd op het oordeel van de mens.

De laatste brief van Paulus, de tweede brief aan Timotheüs, was bedoeld om de dingen in Gods huis te corrigeren. Eén van de dingen die hij wilde corrigeren was het punt van oudsten in het huis van God. Het is zeker dat de eerste stappen al gezet waren om de gemeente te organiseren, doordat de mens officiële ambtsdragers ging aanstellen. Begrijpt u het verschil tussen iemand die officieel is aangesteld en een levend organisme? In ons lichaam hebben we organismen. Het zijn levende organismen. Ze functioneren doordat ze levend zijn. We zeggen niet: "Dit lichaam heeft een hart nodig. Laten we ergens een hart gaan zoeken. We geven het een officiële naam en zetten dat hart erin." Nee, het hart komt voort uit het hele organisme. Aan het eind van het Nieuwe Testament begint het te ontsporen. Oudsten werden bisschoppen genoemd, daarna aartsbisschoppen en tenslotte pausen.

Dat begon al voordat Paulus zijn bediening beëindigde. En Paulus schreef die brief aan Timotheüs om het recht te zetten. In feite zei Paulus: "Oudsten in de gemeente zijn niet zomaar officiële ambtsdragers. Ze zijn niet gekozen omdat het intellectuele mensen zijn, of rijke mensen, of omdat ze invloed in de wereld hebben of omdat ze bekend staan als succesvolle zakenlieden. Oudsten zijn al oudsten voordat ze oudsten worden genoemd. Begrijpt u dat? Het gaat helemaal niet om de naam, maar om wat de man is. En wat de man is, hangt volledig af van hoeveel van de Heer in hem is. Het is de tegenwoordigheid van de Heer die bepaalt wat de man is. Je kunt de naam gerust weglaten. We gebruiken de naam voor het gemak. De naam heeft een betekenis gekregen die nooit de bedoeling is geweest. Oudsten in de gemeente zijn niets meer en niets minder dan geestelijke mensen. Laat ik het nog eens herhalen: de enige vraag die er toe doet is: *hoeveel van de Heer is er in die man.*

Ik houd me nauwkeurig aan het Nieuwe Testament. In het begin was het zo: "Kies mannen uit uw midden die vervuld zijn met de Heilige Geest." Dat was wat de man geschikt maakte. Of het nu om diakenen ging of om oudsten of apostelen, het was een kwestie van een man die vervuld was met de Heilige Geest. Weet u, de Heilige Geest maakt alles in overeenstemming met Christus. En als wij een ware oudste ontmoeten, ontmoeten we niet in de eerste plaats de mens, een belangrijk mens, een krachtig persoon, iemand die leiding kan geven, maar *wij ontmoeten de Here Jezus*. Dat maakt ons wat we zijn. Dit zijn uiterst belangrijke

principes. “Ziet toe dat gij alles maakt naar het model dat u getoond is.” En hoewel de mensen alles moesten maken, konden ze dat alleen doen door de kracht van de Heilige Geest. Als dat niet zo is, wordt er veel tijd en kracht verspild.

Verscheidene jaren geleden had ik een lang gesprek met een leider van een grote, wereldwijde christelijke beweging. Deze beweging had een zeer gezegend en heerlijk begin gehad. God verwekte Zijn dienstknecht, liet hem door een heel diepe ervaring heengaan en gebruikte hem toen voor dit werk. Er was grote geestelijke kracht. Maar nu is die oorspronkelijke kracht verdwenen. Het werk gaat door. Het is een grote, wereldwijde, evangelische beweging. Er zijn honderden gemeenten over heel de wereld, maar de oorspronkelijke geestelijke diepgang is verloren gegaan. In dat gesprek met die leider bleek dat hij dat zeer betreunde. En hij vroeg mij wat ik zou doen. Dat was geen gemakkelijke vraag. Ik dacht even na en antwoordde toen: “Ik denk dat ik alle leiders bij elkaar zou roepen, weg van hun werk, om dan een paar weken samen in gebed door te brengen. Ik zou ze vragen om de Here te zoeken en Hem te vragen de oorspronkelijke visie terug te geven.” Hij zei dat dit inderdaad het enige was om te doen. Maar toen zei hij: “Maar het is onmogelijk.” “Waarom?”, vroeg ik. “Ze hebben het allemaal veel te druk. Al onze tijd en kracht gaat in het werk zitten, zodat we geen tijd meer over hebben om ons geestelijk leven in stand te houden.”

Nu gaan we naar een ander erg belangrijk punt betreffende deze tabernakel in de woestijn. Alles moest niet alleen gemaakt worden naar het model, maar nadat dit gedaan was trok het volk op, geleid door het getuigenis. De tabernakel werd afgebroken en alle onderdelen werden door de Levieten op hun schouders gedragen en zo trokken ze verder. Maar het duurde niet lang of de Here sprak: “Stop, we gaan niet verder. Bouw de tabernakel weer op en blijf hier totdat Ik zeg: “Trek op!” Dat gebeurde telkens weer. Ik vraag me af waarom dat was. Weet u, we kunnen niet altijd de dingen op onze schouders dragen en alsmaar verder trekken. De Here zegt: “Stop, Ik wil dat jullie meer zien van Mijn Zoon. Ik wil dat jullie begrijpen dat vooruitgang alleen mogelijk is door Mijn tegenwoordigheid. Jullie moeten je legeren om die tabernakel heen, maar beseffen dat Ik daar in het midden aanwezig ben. Een tijdlang moet je nu al je aandacht op Mij richten. Tot nu toe ging het je er alleen om verder te komen, maar nu zeg Ik: Stop en richt je een poosje alleen op Mij.” Het punt is dat geestelijke groei en voortgang altijd een kwestie is van de tegenwoordigheid van de Heer en van ons inzicht in wat dat betekent. En

zo kan het soms gebeuren dat de Here zegt: “Stop, trek niet verder. Stop met al je activiteiten, stop met al je werk, wees stil en weet dat Ik God ben. Richt je hart nu volledig op Mij.” Vooruitgang, geestelijke groei komt alleen door de tegenwoordigheid van de Heer.

Toen het volk bij de grens van het beloofde land aankwam, weigerden ze het land binnen te gaan, omdat ze van de verspieters gehoord hadden dat er reuzen in het land waren (Num. 14). Daarom wilden ze de Here niet gehoorzamen en Hem volgen. Toen zei de Here tot Mozes: “Zo waar Ik leef, luidt het woord des Heren, Ik zal zeker met u doen gelijk gij te mijnen aanhoren gesproken hebt! In deze woestijn zullen uw lijken vallen, namelijk zovelen als er van u geteld zijn, naar uw volle getal, van twintig jaar oud en daarboven, omdat gij tegen Mij gemord hebt. Voorwaar, gij zult niet komen in het land, waarvan Ik gezworen heb u daarin te doen wonen, behalve Kaleb, de zoon van Jefunne en Jozua, de zoon van Nun! En uw kinderen, van welke gij gezegd hebt: Die zullen tot een buit zijn – hen zal Ik er brengen, opdat zij het land leren kennen, dat gij veracht hebt. Maar wat u betreft, uw lijken zullen vallen in deze woestijn, en uw zonen zullen veertig jaar lang in de woestijn rondzwerven en uw overspelig gedrag boeten, totdat uw lijken alle in de woestijn liggen” (Num. 14:28-33).

Toen Mozes deze woorden tot heel het volk Israël sprak, bedreven zij “zware rouw”. En de volgende morgen wilden zij vroeg de berg beklimmen en ze zeiden: “Zie, wij trekken op naar de plaats, van welke de Here gesproken heeft, want wij hebben gezondigd. Maar Mozes zeide: Waarom staat gij op het punt het bevel des Heren te overtreden? Dit zal toch niet gelukken. Trekt niet op, want de Here is niet in uw midden – opdat gij niet de nederlaag lijdt tegen uw vijanden, want de Amalekieten en de Kanaänieten zijn daar tegenover u, en gij zult door het zwaard vallen, daarom dat gij u van de Here hebt afgekeerd, en de Here zal niet met u zijn” (Num. 14:40-43). Het volk zei: “Wij gaan toch.” En de Here zei: “Nee.” Maar zij zeiden: “Wij trekken op.” De Here zei: “Ik trek niet op.” En ze trokken op, althans dat probeerden ze, maar met rampzalige gevolgen. En na veertig jaar waren ze allen gestorven in de woestijn, juist zoals de Here gesproken had.

Het is gevaarlijk om verder te trekken zonder de Here. We kunnen alleen verdergaan als we weten dat de Here met ons is. En daarom is het van het grootste belang dat we in al onze activiteiten weten dat de Here daar in is, dat we niet voor de Here uit gaan.

Het is even gevaarlijk om niet te gaan als de Here wel gaat. Stel u voor dat op zekere dag de priesters op de zilveren trompetten bliezen, wat

betekende: “Vandaag gaan we verder, want vandaag gaat de Here verder”, en dat het volk zou zeggen: “Wij gaan niet. We willen hier blijven. We trekken niet op.” Dan zou de Here alleen opgetrokken zijn en zij zouden daar in de woestijn alleen achtergebleven zijn zonder de Here. Het werkt dus aan twee kanten. De Here trekt op, wij moeten optrekken. De Here zegt: “Wacht een poosje en leer Mij beter kennen.” Dan moeten wij bereid zijn te wachten. U ziet dat Ik u hierbij de fundamentele principes van het leven met God geef.

Tot slot wil ik zeggen dat het zo belangrijk voor ons is om dit in te zien, want dit is een wezenlijk element in de tegenwoordigheid van God. Wat de Here wil doen is niet altijd wat wij denken. Wij moeten onze gedachten in de tegenwoordigheid van God brengen. “Here, het lijkt me een goede zaak om naar die en die plaats te gaan. Ik denk dat ze mij daar nodig hebben. Ja, ze hebben me uitgenodigd om te komen en het lijkt me heel goed als ik zou gaan.” Zijn dat al uw overwegingen? Wij moeten dat alles naar de Here terugbrengen en zeggen: “Here, wilt U mij daar hebben en wilt U mij daar nu hebben?” Als ik buiten Gods planning kom, verspil ik tijd. Misschien bedoelt de Heer dat ik pas volgend jaar ga. Als ik dan nu ga, verspil ik een heel jaar. Ziet u wat ik bedoel? Dit is het leven in de Geest, en de Here kan alleen met ons zijn als wij in de Geest leven.

Uiteraard zijn we niet volmaakt; wij maken fouten. Ik heb u verteld over een fout die ik gemaakt had. Dat was niet omdat ik geen hart voor de Heer had, en ook niet omdat ik niet ijverig was voor de Here, maar ik had mijn lessen in de leerschool van Christus nog niet geleerd. Ik heb u in het begin gezegd dat ik alleen maar een paar lessen wilde doorgeven die ik in die school geleerd heb. Ik heb ze geleerd door fouten en ik heb ze geleerd door lijden. God is erg praktisch. God geeft ons nooit een studieboek in onze handen waarbij Hij zegt: “Bestudeer nu eerst dit boek maar eens en doe dan precies wat er in staat.” O nee, God doet het nooit op die manier. Dat zou te gemakkelijk zijn. We zouden dat misschien wel graag willen, maar God leert ons door ervaring. Hij brengt ons in situaties en daarin leren wij Zijn diepe lessen; dat is de enige manier waarop we echt iets leren. Ware kennis is de kennis die door ervaring verkregen wordt. Iemand anders schrijft misschien een studieboek en komt daarmee bij u. Hij zegt dat dit het leerboek is van de nieuwtestamentische gemeente, en je moet alles precies zo doen als daar geschreven wordt. Al spoedig komt u in een heleboel verwarring.

De Heilige Geest is ons leerboek. Hij weet alles. Hij heeft alle principes en alleen als wij in de Geest leven, leren wij door ervaring. Ik geloof

dat dit de manier is waarop de Here het doet. Ik hoop dat u er acht op slaat. Laat u onderrichten door de Geest, probeer u deze dingen te binnen te brengen en ze kunnen u veel van de moeite besparen die ik gehad heb. Alles gaat maar om één ding: *de tegenwoordigheid van de Heer*. Dat is het allerbelangrijkste in de wereld. Het is echt iets geweldigs om te kunnen zeggen: “De Here is met ons.”

HOOFDSTUK ZES

“De ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders” (Joh. 4:23).

“Want het Woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door zo diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest” (Hebr. 4:12).

We hebben gezien dat het onderwijs en de werken van de Here Jezus alles te maken hebben met een tijd van overgang van de oude bedeling naar de nieuwe. Jezus stond tussen deze twee bedelingen, de oude die aan het verdwijnen was en de nieuwe die Hij bracht. Het vierde hoofdstuk van Johannes staat midden in die overgangperiode. In dit hoofdstuk ontmoeten de twee tijdperken elkaar.

Laten we naar enkele kenmerken kijken. Het was niet toevallig dat Jezus door Samaria trok en die vrouw ontmoette. Het is een wezenlijk onderdeel van dit evangelie. Jezus is in Samaria en ontmoette deze Samaritaanse vrouw. U weet misschien dat de Samaritanen een gemengd volk waren. Toen Jeruzalem veroverd werd door een vreemd volk, werden velen van de Joden meegevoerd in ballingschap. Maar sommigen bleven in het land en trouwden met de vreemdelingen. Zo werd het volk van de Samaritanen een gemengd ras. Daarom werden ze door de Joden gehaat, zoals er staat: “Want Joden gaan niet om met Samaritanen.”

En nu ontmoet Jezus deze vrouw bij de put. Dat was Jacobs put; Jacob had dit land aan zijn zoon Jozef gegeven. Hier in deze gemengde situatie is iets van het oude Israël: Jacob en Jozef zijn hier. Je ziet hoe deze put de vrouw niet bevredigde. Ze kwam iedere dag naar die put om water te halen, maar ze was nooit bevredigd. Jezus zei tegen haar: “Een ieder, die van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen.” Wie hier water put moet telkens weer terugkomen. Het bevredigt nooit. Zo is de oude bedeling. Die heeft nooit iemand bevredigd.

Denk eens aan al die miljoenen offers die door het hele Oude Testament heen gebracht werden. Honderden jaren lang werden er iedere ochtend en iedere avond offers gebracht. En steeds moesten er meer offers gebracht worden omdat ze niet tot volmaaktheid leidden. Elke dag maar weer gingen de priesters de tempel in om hun gebeden tot God te brengen. Maar al dat bidden elke dag bracht niemand tot volkomenheid. De wet van

Mozes werd voortdurend voorgelezen, maar niemands karakter veranderde daardoor. Het schonk geen voldoening aan het hart. Zo was het in het Oude Testament en die put van Jacob vertegenwoordigt de oude bedeling. Je kunt er elke dag van je leven van drinken en je blijft dorstig. Omdat, zoals het Nieuwe Testament zegt, “De wet het volmaakte niet kon brengen.” Deze arme vrouw kwam dus elke dag maar weer, maar bleef dorst houden. Ze vertegenwoordigt een vermenging van twee dingen, geen van beide helder, het ene noch het andere. En de put staat voor de teleurstelling van het Oude Testament.

Nu iets over de discipelen. We lezen dat ze naar de stad gingen om brood te kopen. Ze lieten Jezus alleen. De vrouw was er nog niet toen ze weggingen, maar zij kwam al gauw daarna uit de stad. En toen begon dit gesprek. Toen de discipelen terugkwamen en Jezus met de vrouw hoorden praten, wisten ze uiteraard niet wat voor vrouw dit was, ze wisten niets over haar zondige leven. Ze wisten alleen maar dat het een Samaritaanse vrouw was. En ze waren erg geschokt toen ze Jezus met een Samaritaanse vrouw hoorden spreken. Zij waren Joden. En Joden hebben niets van doen met de Samaritanen. En hier zit hun Meester vriendelijk te praten met een Samaritaanse vrouw! Dat was toch verschrikkelijk! Waarom? Omdat de discipelen nog steeds op oudtestamentische grond waren. Ze hadden hun oudtestamentische vooroordelen en vonden het heel erg dat Jezus dit deed.

En zo brachten ze het brood. “Meester, hier is het brood dat wij gekocht hebben. U moet eten.” Zo konden zij deze ongewenste conversatie stoppen. En Jezus zei: “Ik heb een spijs te eten, waarvan gij niet weet.” Dan blijkt opnieuw dat ze geen nieuw inzicht hadden. Ze zeiden: “Heeft iemand Hem voedsel gebracht?” Ze kunnen alleen denken in termen van het materiële, niet van het geestelijke. Jezus zei: “Mijn spijze is de wil te doen van Hem die Mij gezonden heeft” (Joh. 4:27-38).

In bijna ieder aspect van dit verhaal is aan de ene kant vermenging. Niets is duidelijk. Het is noch het een, noch het ander. Maar aan de kant van Jezus is er totaal geen vermenging. Het water dat Hij kan geven is heel helder water. Er is geen vermenging in dat water. Het is het water des levens. En het geeft volkomen bevrediging. Het is het *water van de Heilige Geest*.

Nu terug naar vers 23. Het is interessant dat hoewel deze vrouw zo'n grote zondares was, want Jezus zei: “Gij hebt vijf mannen gehad en die gij nu hebt, is uw man niet”, hoewel ze dus zo'n zondares was, spreekt Jezus met haar over enkele van de meest wonderbaarlijkste dingen uit de bijbel. De reden dat ik dit zeg is dat sommige lezers misschien denken dat wat we

hier bespreken voor de meer gevorderde christen bestemd is, niet voor beginners. Maar wat ik zeg heeft te maken met het fundament van waar christendom. Dit is niet iets voor degenen die al vele jaren op de weg zijn. Hoewel ik denk dat velen van deze “gevorderden” het nodig hebben om terug te gaan en de eerste les te leren. Deze vrouw is helemaal aan het begin van het christenleven. Wat deze geschiedenis ons laat zien is dat het begin van het christenleven, net als de rest ervan, absoluut zo helder als kristal moet zijn. De bijbel laat zien dat er één ding is dat God haat. Dat ene wil God niet accepteren en niet zegenen en dat is vermenging. Vermenging is dat je twee tegenstrijdige dingen samenvoegt. Een situatie waar je iets inbrengt dat niet van God is, en je probeert het te combineren met iets van God. Dat is vermenging. Dat is wat de duivel deed in het begin en God haat het. Hij zal het nooit aanvaarden.

Hier is een oudtestamentische illustratie van. Een van de geboden van de Here voor Israël was: “Gij zult u niet kleden met een kleed van tweeërlei stof, wol en linnen tezamen” (Deut. 22:11). Veel mensen doen dat natuurlijk vandaag wel. Onze kleding bestaat vaak uit meerdere materialen. Maar God zei tegen Israël dat dit niet kon. Het is een oudtestamentische gelijkenis. Het heeft een dieperliggende betekenis. Wat bedoelde God ermee? Wol doet zweten, doordat het de warmte van je lichaam vasthoudt. Wol staat voor het natuurlijke leven. Linnen draagt koel en houdt de natuurlijke warmte tegen.

Zie je Gods les hierin? Je kunt niet in één mens dat wat van het vlees is samenbrengen met dat wat van de Geest is. Weet je, kleren spreken van ons karakter. De manier waarop iemand zich kleedt, geeft iets van zijn of haar karakter weer. God zegt dus in deze tekst: je kunt geen twee karakters hebben. Het is het één of het ander. Geen mengsel!

Maar God voegt er nog iets aan toe: “Gij zult niet ploegen met een rund en een ezel tezamen.” Wat is het verschil? Het rund was in het Oude Testament een rein dier. Je mocht altijd rundvlees eten. De ezel hoorde bij de onreine dieren in Israël. God zegt hiermee: “In je werk voor Mij mag je niet deze combinatie maken.” De ploeg is het symbool voor werk. En God zegt in deze gelijkenis: “Als je Mijn werk wilt doen, mag je het niet doen met twee dingen die tegenstrijdig zijn. Ik wil in Mijn werk geen vermenging van wat geestelijk is en vleeselijk. Ik kan niet toestaan dat in Mijn werk het vleeselijke met het geestelijke vermengd wordt.” Alles moet bij God helemaal zuiver zijn. Geen tegenstrijdigheden in leven of dienst.

Nu terug naar ons hoofdstuk in Johannes. We hebben gezien dat aan de ene kant alles gemengd was en daarom niet bevredigde. Maar er is ook

die andere kant, de kant van de Here Jezus. Wat bedoelt Hij wanneer Hij spreekt over het water dat Hij wil geven? Hij illustreert daarmee de woorden geest en waarheid. Hij zegt: “De ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en in waarheid.” De Heilige Geest is het kenmerk van deze nieuwe bedeling. De Heilige Geest wordt dertig keer genoemd in dit evangelie en de Here Jezus geeft veel onderricht over de Heilige Geest. De nieuwe bedeling is *het leven van de Heilige Geest*.

Ik wil nu even iets zeggen, speciaal voor de jongeren, over de aard van de wedergeboorte. We hebben allemaal een menselijke geest en een menselijke ziel en uiteraard een menselijk lichaam. Maar er zijn niet veel mensen die het verschil tussen onze geest en onze ziel begrijpen of kennen. Onze geest is dat wat God ons gegeven heeft om gemeenschap te kunnen hebben met Hem die Geest is. Jezus zei tegen de vrouw: “God is Geest en wie Hem aanbidden moeten aanbidden in geest en in waarheid.”

God had Adam zowel een geest als een ziel en een lichaam gegeven. Voordat Adam zondigde, had hij gemeenschap met God in zijn geest. God kon tot hem spreken omdat Adams geest levend voor God was. Toen Adam zondigde, stierf zijn geest, dat wil zeggen, hij was van God gescheiden in zijn geest – er was geen verbinding meer tussen God en hem. De gemeenschap met God, die altijd geestelijk is, werd verbroken en de geest werd onderworpen aan de ziel van de mens. De ziel ging de geest domineren! Wat is de ziel? Het is ons verstand, onze emotie en onze wil. Iedereen heeft dat. Maar de ziel heeft alleen contact met deze wereld en niets van doen met God. Voor we wedergeboren worden, kunnen we de dingen van God niet verstaan. We kunnen God niet in onze geest horen spreken. Wat gebeurt er als we wedergeboren worden? Die geest in ons, die van God gescheiden is, wordt weer tot leven gebracht. God wordt een levende God voor ons. We kunnen Hem horen spreken. We beginnen de dingen van God te begrijpen. We noemen Hem nu “Vader”. Voor die tijd was Hij alleen de Almachtige God voor ons. Maar nu is Hij onze Vader die dichtbij is.

Maar er gebeurt nog iets als we wedergeboren worden. De Heilige Geest, de Geest van God, komt in onze nieuwe geest. Als God spreekt, spreekt Hij in ons hart. Hij zegt het ons als we iets verkeerd gedaan hebben en geeft ons de vreugde van de Here als we Zijn stem gehoorzamen. Dit is de nieuwe bedeling. Het is heel eenvoudig. We deden bepaalde dingen voordat we wedergeboren waren en zagen er geen kwaad in. Maar toen we wedergeboren waren, veranderde het. Niemand zei dat je bepaalde

dingen niet mocht doen. Maar op een dag doen we weer iets van die oude dingen en wat gebeurt er? De blijdschap verdwijnt uit ons hart. Jarenlang hebben we zonder enig probleem die dingen gedaan. Maar nu is het mis. We gaan op onze knieën en vragen de Heer wat er mis is. En de Here zegt: “Je brengt je oude leven binnen in het nieuwe. En Ik wil en kan geen vermenging accepteren. Je bent nu een nieuwe schepping in Christus, en het oude is voorbij!”

Dit principe geldt ons leven lang. We mogen ons oude leven niet vermengen met het nieuwe karakter in Christus. We kunnen niet tegelijk een christen zijn en iets anders. Zijn zegen kan daar niet op rusten. In ons christelijke werk mogen we geen wereldse methoden gebruiken. Vroeg of laat leidt dat tot verwarring. De Here staat geen vermenging toe in ons leven of werk. Hij zegt: “Daarom gaat weg uit hun midden, en scheidt u af, spreekt de Here, en houdt niet vast aan het onreine, en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijn en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn” (2 Cor. 6:17,18).

Zie je de geweldige les die de Here deze eenvoudige Samaritaanse vrouw leerde? Haar leven was een mengsel. Maar de Here sprak tot haar over het *water des levens* waarin geen vermenging is. In de laatste hoofdstukken van Openbaring vinden we nog een gelijkenis van God, een belangrijke illustratie. Het is het hemelse Jeruzalem. Het is een vertegenwoordiging van het voleindigde werk van God in de Gemeente. Het is een nieuw geestelijk Jeruzalem. En er staat dat in het midden van die stad de rivier des levens is, helder als kristal. Er is geen modder. Het is zo helder dat je erdoor kunt kijken. Het is de rivier van *het water des levens*. En daarmee zegt God dat in het eind alle bezoedeling weggedaan is! Alle vermenging is weg en alles is volmaakt zuiver en helder. De Here roept ons dus tot een leven van heiligheid. En heiligheid betekent niets anders dan dat alles van God is en van niemand anders. Niet iets van ons en iets van de Here, niet iets van de Here en iets van de wereld, maar alles enkel en alleen van God. Dat is de betekenis van ons vers: “De ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbiddeers de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid.”

HOOFDSTUK ZEVEN

Wij weten dat de tabernakel in elk detail een uitdrukking was van de Here Jezus. In de nieuwe bedeling begint alles met een uitdrukking van de Here Jezus. Daarom zijn de vier evangeliën, die geschreven werden na de meeste van de brieven, aan het begin van het Nieuwe Testament gezet. Ze bevatten een uitdrukking van de Here Jezus. Hij is daar als Gods model voor Zijn aanwezigheid. God heeft ons het model laten zien, en wel in volkomenheid. Toen Jezus Zijn leven op deze aarde beëindigde, kon Hij zeggen: “Ik heb het werk volbracht dat U Mij te doen gegeven hebt.” Welk werk was dat? Wel, het was vooral dat Hij Gods gedachten openbaarde, zodat Hij kon zeggen: “Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.” Met andere woorden, Hij kon zeggen: “Ik ben de uitdrukking van Gods hart en gedachten. En Ik ben uit de hemel neergedaald, zodat jullie in Mij in elk detail de uitdrukking zouden kunnen zien van wat in Gods hart en gedachten is.”

In alles wat Hij zei en in alles wat Hij deed, was iets van God. Hij was persoonlijk de allesomvattende belichaming van Gods gedachten. Nu heeft God dat model aan ons geschonken. Door Zijn Zoon te geven, heeft Hij het model van alle dingen zichtbaar gemaakt. Het fundamentele in ons persoonlijk leven zowel als in ons gemeentelven is altijd de aanwezigheid van de Here. Het is niet maar één van de zoveel dingen die tot het christendom behoren. Het allesbeslissende criterium is: “Is de Here hier?” en: “Is de Here hier in alles?” “Is de Here in wat zij doen?” en: “Is de Here in hoe ze het doen?” Want bij de Here is het even belangrijk hoe iets gedaan wordt als dát het gedaan wordt. Is de Here in ieder persoonlijk? En is dit het overheersende kenmerk van hun leven? *De Here in hen.*

We moeten helaas constateren dat veel dingen in het huidige christendom niet van de Here zijn. De hand van de mens strekt zich uit naar Gods werk. Ook bij ons is er waarschijnlijk veel van de mens. We hebben allemaal dingen van het systeem christendom overgenomen. Goed bedoeld, maar niet van de Here. We moeten terug naar het simpele fundament, en dat is *de aanwezigheid van de Here*. We moeten zekerheid hebben dat de Here met ons is en dat Hij met ons is in alle dingen die we doen en de heerschappij heeft. We moeten er zeker van zijn dat alles zijn oorsprong heeft in Hem, en niet in onze gedachten, of in onze wil, of gevoel. Het moet niet uit onze ziel voortkomen, maar uit de Here, tot in elk detail, zoals bij de tabernakel.

Dit moet ons op onze knieën brengen. Het is misschien wel nodig dat wij van tijd tot tijd stilstaan en de Here vragen over alles wat we doen. “Is dit uit God of is het iets uit onszelf. Zijn dit onze gedachten of de Zijne?” Dit bepaalt alles. Vergis je niet, alles van de mens, hoe goed ook, zal wankelen. Al het werk van de mens zal door het vuur beproefd worden, zegt het Woord van God.

Het eerste punt is dus dat de Here Jezus gezien wordt. Ik wil een persoonlijke ervaring vertellen, alleen als illustratie. Vele jaren was ik een zogeheten dominee in een kerkgenootschap. Zelfs van twee kerkgenootschappen tegelijk. Ik preekte in grote kerken. En ik had een toga aan en alles wat daar bij hoort. Ik had een grote preekstoel en ik preekte en werd daarvoor betaald. Ik was eerlijk en oprecht. Ik geloofde werkelijk dat ik de Here diende en mijn hart ging uit naar Hem.

Toen kwam de tijd dat God me Jezus Christus liet zien. Hij begon Zijn Zoon in mij te openbaren. O ja, ik kende de bijbel, ik gaf er onderrecht over. Toen ik naar een grote gemeente in Noord Londen ging, hadden ze daar geen bijbelstudie. Alleen een heel kleine bidstond. Maar ik besloot dat we een bijbelschool moesten hebben. Ik liet dus een heel groot schoolbord maken en besloot bijbellessen te geven. Ik begon bij Genesis en ging door tot Openbaring. Het gevolg was dat die kerk tjokvol mensen zat.

Toen kwam de dag dat ik de Here Jezus zag, en al die andere dingen hadden geen betekenis meer voor mij. Al die kerkelijke activiteit leek op kinderen die kerkje speelden. Wat een dwaasheid om je te kleden in kerkelijke gewaden. Ik had wel de hele bijbel in mijn hoofd, maar het was in feite een gesloten boek. Toen de Here mij Zijn Zoon liet zien, verdwenen al die andere dingen. Ze hadden geen betekenis meer voor mij. Ik zag dat de Here Jezus de gemeente is, niet die dingen en activiteiten. Ik zag dat de Here Jezus alles in de bijbel is. De bijbel is geen boek, het is Christus. Ik zag Christus in Genesis en zo zag ik Hem in de hele bijbel. Daardoor werd al het andere dwaasheid. Ik zag Hem zoals Paulus bedoelde toen hij zei: “*Het behaagde God Zijn Zoon in mij te openbaren.*” Dat gebeurde ook bij mij.

En van die dag af begon er iets nieuws. Een nieuwe bediening, een nieuw werk van God. En nu ben ik hier niet als bijbelleraar, maar om te spreken over wat ik van de Here Jezus gezien heb, en jullie te vertellen dat het meest wezenlijke is Jezus te zien, en dat in toenemende mate. Als ik trouw ben zal het doorgaan tot het einde van mijn leven, steeds meer van Hem. We moeten terugkomen van al onze dingen, naar de Here.

Nadat Gods model getoond was aan Israël, in het Oude Testament de

tabernakel, en in het Nieuwe Testament de Here Jezus aan de apostelen, was de volgende stap dat Gods volk over het model geïnstrueerd werd. In de woestijn vertelde Mozes hun over het ontwerp. Ze werden er allemaal bij betrokken. Zij moesten al de voorwerpen maken. Ze moesten goud en zilver leveren en al het overige materiaal. Mozes zei tegen het volk: “De Here heeft ons een geweldig ontwerp laten zien.” En hij begon hun al de details uit te leggen. “Bepaalde voorwerpen moeten van goud gemaakt worden en andere van zilver. De gordijnen hebben verschillende kleuren.” En zo voort. En hij zei: “Dit is wat de Here bevolen heeft.”

Nu naar het Nieuwe Testament. De Here Jezus kwam van de hemel als de Tabernakel. Johannes zegt: “Hij tabernakelde onder ons” (Grieks). Hij is de volle openbaring van Gods hart. En toen begon de Here Jezus Zijn discipelen te onderwijzen aangaande Zichzelf, door woord en daad. Als ze naar Hem keken en naar Hem luisterden, kregen ze inzicht in Gods plan voor hen. Dat is ons Nieuwe Testament, de belichaming van alle dingen aangaande Christus, met één doel voor ogen. Al deze details over de Here Jezus hebben slechts met één ding te maken. Om alle details van de tabernakel te noemen vraagt een hele tijd. We hebben de hele eeuwigheid nodig om alle dingen van Christus op te noemen. Maar in het Nieuwe Testament lezen we heel veel over de Here Jezus. Toch is er in die vele dingen slechts één ding en dat is de tegenwoordigheid van de Here. Alle ogenschijnlijk kleine dingen hebben daarmee te maken. Als de dingen niet gebeurden overeenkomstig de gedachten van de Here in het Nieuwe Testament, ging alles mis. De Here ging alleen met hen mee wanneer alles volgens Christus was.

Het tweede punt voor ons is dus dat wij Christus moeten leren. Er is een klein zinnetje in het Nieuwe Testament dat voor mij erg belangrijk is. De apostel schrijft over bepaalde dingen die niet goed waren. Dan gebruikt hij deze zin: “Doch gij hebt Christus niet alzo geleerd” (Ef. 4:21, S.V.; in de NBG vinden we geen directe vertaling, maar een parafrase). Op deze manier leer je Christus niet kennen. Zie je hoe belangrijk dit is? Hij zegt als het ware: alles moet voortkomen uit het kennen van Christus, hoe je Hem geleerd hebt.

Nu het derde punt. We hebben die twee mannen genoemd, Bezaleël en Aholiab. Er staat dat deze mannen met de Geest van God vervuld waren “en dat voor allerlei werk”. Zodat het werk aan de tabernakel, toen het begon en toen het werd voortgezet, niet gedaan werd in de wijsheid van mensen. De Here zei niet: “Hier heb je het bestek, werk het maar uit. Pak het maar aan en voer het zo goed mogelijk uit.” De Here deed dat niet.

Hij nam deze twee mannen en vervulde ze met Zijn Geest. Zo werden ze Zijn instrumenten, die lieten zien hoe de dingen gedaan moesten worden. Mijn punt is dat het werk gebeuren moet *door de Heilige Geest*. Als mensen worden ingeschakeld als Gods instrumenten, moeten ze vervuld zijn met de Heilige Geest. Zo begon het ook in het Nieuwe Testament: “Zie dan uit naar zeven mannen onder u ... vol van Geest en wijsheid” (Hand. 6:3). Alles moet gedaan worden onder de zalving van de Heilige Geest.

Vandaag de dag zien we in veel christelijk werk mensen die een bepaalde positie hebben maar niet gezalfd zijn. Ze hebben die positie gekregen van mensen, omdat ze beschouwd werden als goed in het werk. Natuurlijk hebben ze de Here lief; ze zijn erg toegewijd en willen graag voor de Here werken. En dus geven de leiders hun een bepaalde positie. Maar dan blijkt al gauw dat ze nooit een zalving van God hebben gekregen voor die plaats. Leiderschap in het werk van God is gezalfd leiderschap. Het moet voor alle geestelijke mensen zichtbaar zijn: die man of die vrouw heeft een zalving voor die taak. Ze vervullen die niet omdat ze zichzelf daartoe opgeworpen hebben, of omdat de andere verantwoordelijke personen vonden dat het een goede zaak was hun die taak te geven, maar omdat de Here hen voor die taak gezalfd had en daarom is de Here met hen. Misschien hebben ze veel menselijke tekortkomingen, misschien hebben ze eigenschappen die je van nature niet prettig vindt. Maar je moet toegeven dat de Here met die man of vrouw is. Ze zijn op de juiste plaats omdat de Here hun die gegeven heeft.

De zalving is de belangrijkste factor in alles wat met Christus te maken heeft. Het is niet een individuele zalving. Er zijn niet evenveel zalvingen als mensen. Er is maar één zalving en die rust op het Hoofd, Christus. We hebben alleen deel aan die zalving als wij in Christus zijn en wanneer we Hem als Hoofd hebben. We hebben geen deel aan die zalving als we onze eigen positie kiezen of als mensen ons die geven. De zalving is Christus' zalving. Wij hebben die zalving alleen als we Hem volledig als Hoofd hebben. Kortom, het bepalende principe is de zalving van de Heilige Geest.

Het volgende punt dat we gezien hebben was dat alle geestelijke groei bepaald wordt door de aanwezigheid van de Here. Stel je een situatie voor in de woestijn. Ik kan me voorstellen dat al die mensen vol enthousiasme waren toen de tabernakel opgebroken werd en de trompetten schalden om verder te trekken. “Nu gaan we naar het beloofde land! Het zal nu niet lang meer duren...” Maar de wolkkolom stopte en de Here zei hun de

tabernakel weer uit te pakken en op te richten. Misschien zeiden de mensen wel: “O, waarom moeten we hier stoppen en wachten. We willen naar het beloofde land. Hoe lang blijven we hier?” En als de wolk vele dagen bleef rusten, zoals gebeurde, zouden ze gezegd kunnen hebben: “Waarom verliezen we zoveel tijd? Waarom trekken we niet sneller op?” Ja, waarom? Weet je, de Here wilde niet dat ze alleen bezig waren met de reis, maar met Hemzelf. Hij wilde dat ze optrokken terwijl ze door Hem in beslag genomen werden. En als ze een tijd rustten en bezig waren met de Here, zei Hij: “Nu gaan we weer verder.” Hij bedoelde: we stoppen verderop weer. De Here doet dit op verschillende manieren. Wij klemmen ons vast aan “dingen” en willen daarmee voortmaken. We zijn vol van onze eigen energie in de dingen van God en we zeggen: “Kom, laten we aanpakken.” En zo gaan we door. Soms zegt de Here: “Stop eens even.” Hij brengt ons soms tot stilstand door iets wat er gebeurt, de een of andere tegenspoed of een vorm van lijden. Er gebeurt iets en we weten dat de Here gezegd heeft: “Stop, je bent te druk om naar Mij te luisteren, je bent teveel in beslag genomen door Mijn dingen in plaats van door Mij persoonlijk.” We moeten dus een tijd hebben dat we bezig zijn met de Here. Mijn punt is dat alle geestelijke groei door de aanwezigheid van de Here komt.

Toen Mozes het volk bijeen riep, brachten allen “wier hart hen drong” al het benodigde voor het werk. Op die manier maakte de Here de mensen verantwoordelijk. De tabernakel viel niet kant en klaar uit de hemel, alleen het model kwam van de hemel. Toen zei de Here: “Ziet toe dat gij alles maakt overeenkomstig het model.” Hij legde de verantwoordelijkheid hiervoor op de schouders van het volk. Zij moesten het model begrijpen en de verantwoordelijkheid voor de verwezenlijking ervan op zich nemen. Toen ze dat gedaan hadden, vulde de heerlijkheid van de Here het huis.

Maar soms waren er momenten dat ze afweken van het model. Eén voorbeeld. Aäron had twee zonen, Nadab en Abihu. Deze jongens moeten alles geweten hebben van het model. Ze moeten geweten hebben wat God gezegd had over elk detail en ze wisten ook wat God gezegd had over het vuur. Wanneer ze hun vuurpannen vulden met vuur, moest dat van het altaar genomen worden. Maar waar kwam dat vuur op het altaar vandaan? Hier is het altaar, daar is het hout op het altaar, alles ligt klaar. Staken ze het hout aan? Maakten ze vuur en brachten ze dat naar het altaar? Nee, het altaarvuur kwam van de hemel. Toen het altaar opgericht werd en het hout erop lag en het geslachte offer, daalde het vuur van de Here neer, en dat vuur ging nooit meer uit. Ze hoefden dat geen tweede keer te doen. De

hele tijd dat de tabernakel op die plaats was, bleef het vuur dag en nacht branden. Geen mens hoefde vuur te maken. Nadab en Abihu namen het vuur niet van het altaar, maar maakten zelf vuur. Ze haalden het ergens anders vandaan en deden dat in hun vuurpannen en brachten dat voor het aangezicht van de Here en de Here sloeg hen zodat zij stierven voor het aangezicht van de Here. Ze offerden vreemd vuur. Het was niet het vuur van het kruis. Het was hun eigen vuur, het vuur van het vlees, het vuur van de natuurlijke mens, het vuur van hun ziel en niet van de Geest. De Here zegt dat dat vreemd vuur is. Het was niet volgens Gods aanwijzing en de Here oordeelde dat. Kunt u dit zelf interpreteren?

Je ziet hoe belangrijk *verantwoordelijkheid voor Christus* is. De Here heeft de *verantwoordelijkheid op ons gelegd*. Hij zegt: “Als je alles naar het model (Christus) maakt, ben Ik met je. Je zult gezegend worden. Ik ga verder met je. Als je vreemde dingen binnenbrengt, die niet volgens het model zijn maar van de mens, brengt dit geestelijke dood.”

Moge de Here ons geestelijk inzicht geven.

Slot